

Arrest

nr. 326 352 van 8 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. LERNOUT
Stroobantsstraat 48 B
1140 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de vluchtelingenstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. LERNOUT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers vingerafdrukken werden op 4 augustus 2022 geregistreerd in Oostenrijk in het kader van een verzoek om internationale bescherming, maar hij reisde door naar België en diende alhier op 9 augustus 2022 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 18 april 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de vluchtelingenstatus. Verzoeker werd hiervan op 19 april 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtun-etnie te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren in het dorp Khwajakhel Awlya in de provincie Laghman. Op het

moment van uw vertrek was u woonachtig te Jalalabad in de provincie Nangarhar. U ging naar school tot de zesde graad van het middelbaar onderwijs.

U verklaart dat uw vader, uw paternale oom en grootvader rechters zijn. Uw vader en oom werkten bij het directoraat voor binnen- en buitenlandse veiligheid, wat volgens u een afdeling is van de Stra Mahkama (of Stera Mahkama), de hoofdrechtbank of hooggerechtshof. Uw grootvader was inmiddels met pensioen en uw oom en vader werkten bij het directoraat voor binnen- en buitenlandse veiligheid in de provincie Laghman. Doordat uw familieleden voor de overheid werkten, waren zij op de hoogte van de verslechterende situatie in Afghanistan, hierdoor werd er beslist om het land te verlaten en werd alles daartoe in gereedheid gebracht. De regering viel echter voor jullie het land konden ontvluchten. De dag van de val van het regime ging u met uw familie naar het huis van uw zus Sarah in Kabul, omdat u daar veiliger zou zijn. Jullie hoorden dat de Amerikanen mensen evacueerden. Jullie hebben gedurende enkele dagen getracht om de luchthaven van Kabul binnen te geraken en geëvacueerd te worden, dit is echter niet gelukt. Jullie besloten om terug te gaan naar het huis van uw zus Sarah. Jullie geld was op en uw vader had zijn (reis)documenten in Nangarhar achtergelaten, dus besloot hij om samen met uw neef terug te gaan naar Nangarhar om de documenten en het geld op te halen. Ongeveer een week na de val van het regime vertrokken uw vader en neef in de ochtend naar Nangarhar, dezelfde dag werd uw paternale oom gebeld en kreeg hij te horen dat er een incident was gebeurd, uw moeder was bezorgd en belde naar uw maternale oom om te gaan kijken wat er gebeurd was. Uw maternale oom ging dezelfde dag nog naar Nangarhar en vond uw neef dood in het ziekenhuis, van uw vader was er geen spoor. Uw paternale oom, grootvader en moeder hebben dan besloten om het land te verlaten omdat de situatie te slecht was. De dag na het incident zijn jullie vanuit Afghanistan vertrokken.

U reisde vervolgens via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u een dag voor uw asielverzoek aankwam. U diende uw asielaanvraag in op 9 augustus 2022. U heeft in Oostenrijk op 4 augustus 2022 een aanvraag tot internationale bescherming ingediend, u reisde echter door naar België. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u voor wraak van de personen die door uw grootvader, vader en oom beroepshalve werden opgesloten.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een kopie van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van de taskara van uw paternale oom, een kopie van 2 pagina's van het paspoort van uw oom, kopieën van werkdocumenten van uw paternale oom en grootvader (in casu twee werkkaarten van uw oom, een kaart van uw grootvader en twee attesten van uw oom) en een kopie van een blad van de Oostenrijkse asielinstanties.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij een terugkeer naar Afghanistan bent u bang gedood te worden door de taliban, dit omwille van de hooggeplaatste functies van uw grootvader, vader en oom.

Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat ernst van de door u voorgehouden vrees ondermijnd wordt, doordat u eerder in Oostenrijk al een aanvraag tot internationale bescherming indiende maar niet wachtte op het besluit van de Oostenrijkse asielinstanties maar al eerder het land verliet. Dat u aldaar besloot om internationale bescherming aan te vragen doch niet het resultaat van die procedure heeft afgewacht, valt moeilijk met elkaar te rijmen. Daarenboven moet opgemerkt dat, ondanks het feit dat het CGVS over deze info beschikt en dus op de hoogte is van een eerder asielverzoek in Oostenrijk, u stellig blijft ontkennen er

asiel te hebben aangevraagd en beweert er enkel vingerafdrukken te hebben laten afnemen (DVZ, p.10, vraag 23 & CGVS, p.14). Het spreekt voor zich dat deze vaststelling op zich de oprechtheid van uw verklaringen niet ten goede komt.

Wat betreft uw motieven voor uw aanvraag tot internationale bescherming moeten dan weer de nodige vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen ter zake. U baseert uw vrees voor vervolging op het werk van zowel uw vader, uw oom als grootvader, alle drie zouden zij rechter zijn geweest ten tijde van het voormalige regime. Uw grootvader zou rechter zijn geweest bij het hooggerechtshof en ging met pensioen rond 2016 (CGVS, p.7). Uw vader en oom zouden beiden rechter zijn geweest en gewerkt hebben op het directoraat voor binnenlandse en buitenlandse veiligheid, volgens u een onderdeel van het hooggerechtshof (CGVS, p.8-9). Echter wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd doordat u er niet in slaagt het profiel van uw vader, van uw oom en van uw grootvader aannemelijk te maken.

Betreffende het profiel van uw grootvader verklaart u dat hij 45 jaar dienst gedaan heeft in Afghanistan, maar wanneer gevraagd wordt hoelang uw grootvader rechter was bij het hooggerechtshof, moet u het antwoord schuldig blijven. U kan evenmin zeggen hoe uw grootvader rechter is kunnen worden, uw verklaring dat ze hem misschien nodig hadden of dat hij waardig was om de job te hebben, is in dezer niet afdoende. U kan immers niet aangeven welke weg hij heeft afgelegd om die functie te kunnen uitoefenen; u weet zelfs niet welke opleiding uw grootvader destijds heeft genoten om het zo ver te schoppen. Uw uitleg dat u op dat moment nog niet was geboren, kan geenszins volstaan omdat in alle redelijkheid mag worden aangenomen dat over dergelijke zaken bij jullie thuis moet zijn gepraat en/of u zelf toch enige nieuwsgierigheid aan de dag moet hebben gelegd. Zeker wanneer zowel uw grootvader, vader als oom in het Afgaans gerechtelijk apparaat carrière hebben gemaakt, zou het niet meer dan logisch zijn dat over hun scholing/studies/loopbaan verhalen de ronde doen in de familie, minstens u zich hiervoor heeft geïnteresseerd, en al zeker op een moment dat hun loopbaan voor jullie allemaal een veiligheidsrisico zou hebben ingehouden (CGVS, p. 7). Wanneer vervolgens gevraagd wordt naar de (rechts)zaken die uw grootvader behandelde, verklaart u eerst daaromtrent geen goede info te hebben om daarna toch te verklaren dat er mensen met grondconflicten kwamen die advies kregen van uw grootvader. Toch zou uw grootvader zeker honderd grote zaken behandeld hebben maar u kan geen details geven hieromtrent, noch kan u duiden waarom dat als 'grote' zaken werden aanzien (CGVS, p.8-9). Hoeveel rechters er dan werkzaam waren bij het hooggerechtshof, weet u evenmin, noch kan u namen geven van collega's van uw grootvader, niettegenstaande u stelt dat veel van zijn collega's bij jullie thuis over de vloer kwamen (CGVS, p. 8). Uw gebrek aan kennis aangaande het profiel van uw grootvader kan geenszins overtuigen.

Ook het profiel van uw oom kan u onvoldoende duiden, noch voldoende aannemelijk maken. Op de vraag welke opleiding hij heeft gehad, veronderstelt u dat hij rechten heeft gestudeerd, maar kan u dit niet met zekerheid stellen. Hoe lang hij al werkzaam was als rechter, weet u evenmin (CGVS, p. 8). Volgens uw verklaringen zou uw oom talibanleden beoordeeld hebben wanneer zij werden opgepakt, wat impliceert dat uw oom dan toch een zeer hoge functie moet hebben uitgeoefend. Wanneer gevraagd wordt waarom precies uw oom deze job zou gekregen of verworven hebben, verklaart u dat ze wel iemand nodig hadden om te kunnen beoordelen. Deze verklaring is dusdanig nietszeggend en dus allesbehalve afdoende om te kunnen verduidelijken waarom dan net uw oom zo een belangrijke functie zou verkrijgen en/of welke loopbaan hij intussen had doorlopen om net op die plaats/functie te belanden. Waarom uw oom dan de juiste persoon voor die functie was, kan u geheel niet toelichten. Verder kan u ook niet zeggen hoelang hij al als rechter heeft gewerkt en/of hoe lang hij voor het directoraat heeft gewerkt. U stelt dat uw oom "grote" zaken behandelde, doch slaagt u er niet in om enige informatie te geven over deze zaken of te verduidelijken waarom ze als 'groot' werden aanzien. U kan in dit verband alleen veronderstellen dat het dan om personen ging die met een bom of met explosies of met een wapen werden opgepakt, niets meer en niets minder (CGVS, p. 9). Ook hier kan u geen namen van collega's van uw oom geven, alhoewel u ook nu stelt dat u wel namen heeft 'gehoord' en collega's van hem heeft 'gezien', maar u verder niets meer kan herinneren (CGVS, p. 9). Opnieuw kunnen dergelijke verklaringen niet overtuigen.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw oom rechter zou zijn geweest bij het directoraat voor binnenlandse en buitenlandse veiligheid (CGVS, p.8-9). Ondanks dat u foto's van de werkkaart van uw oom voorlegt, staat hier niks op vermeld met verwijzing naar dit directoraat als werkgever, wat op zich een opmerkelijke vaststelling is (zie ook infra en zie Groene Map CGVS, document 5).

Inzake het profiel en werk van uw vader kunnen ook de nodige vraagtekens worden geplaatst. U verklaart niet te weten hoelang uw vader al rechter was; u kan enkel zeggen dat dit al sinds uw kindertijd was. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u ook dat iemand niet zomaar rechter wordt, men moet eerst een andere job uitoefenen en zo opklimmen; u kan echter niet zeggen wat uw vader dan als job had alvorens hij rechter werd. U kan opnieuw geen namen van collega's vernoemen en u kan evenmin anekdotes die uw vader vertelde over zijn werk aanbrengen. Bizar genoeg kan u wel aangeven dat uw vader samenwerkte met uw oom, waar eerder - toen tijdens het onderhoud werd gepeild naar collega's van hem - de naam van uw vader niet spontaan is gevallen (CGVS, p. 9). Of hij en uw oom dan op dezelfde afdeling (te Laghman) werkten, weet u evenmin. U kan wel zeggen dat uw vader eerst in een lagere functie bij de rechtbank is beginnen werken, maar de welke weet u niet. U stelt tevens dat uw vader aan belangrijke zaken werkte, maar kan hier verder evenmin over uitweiden. Als verklaring voor een gebrek aan kennis betreffende de hooggeplaatste functie van uw vader geeft u aan dat hij verschillende dossiers had, dat u en uw zussen studenten waren en

uw vader geen effect wilde hebben op jullie dagelijks leven, en aldus daarom niks vertelde over zijn job (CGVS, p.9-10). Het is niet aannemelijk dat uw vader thuis nooit iets verteld zou hebben over zijn werk, zelfs niet over collega's of geen bijzonderheden over bepaalde dossiers zou hebben verteld, zonder hiervoor de vertrouwelijkheid ervan te moeten schaden. Dat er bij jullie thuis, waar verschillende familieleden volgens u een hooggeplaatste rechterlijke functie uitoefenden nooit iets zou zijn gezegd over hun functie/loopbaan/taken/werkzaamheden/collega's, kan hoegenaamd niet worden geloofd (CGVS 10). U kan ook geen enkel document voorleggen dat de werkzaamheden van uw vader bevestigt, uw verklaringen waarom u geen documenten betreffende uw vader of zijn werk kan voorleggen, zullen verder worden besproken (zie infra).

Concluderend kan worden gesteld dat uw kennis over de werkzaamheden van uw grootvader, oom en vader als rechters bij het Afghaanse hooggerechtshof en het directoraat binnenlandse en buitenlandse veiligheid ontoereikend zijn om aan uw verklaringen in dezer geloof te kunnen hechten. Hoewel niet van u wordt verwacht dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw vader, oom en grootvader, alsook een zekere vertrouwelijkheid aangaande hun werk in rekening wordt genomen, mag toch een zekere kennis verwacht worden over hun concrete functies en activiteiten, zeker omdat hun werk en carrière aan de basis zouden liggen van uw vlucht uit Afghanistan. Er kan van u minstens worden verwacht dat u informatie zou hebben ingewonnen bij uw familieleden op een moment dat zou zijn gebleken dat het oude regime ten val kwam en de taliban de macht overnamen. Dat u niet de moeite heeft genomen om toch enige basisinformatie in te winnen, kan u worden aangerekend.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u geen documenten van uw vader kon voorleggen doordat uw vader gewond raakte in een poging om zijn documenten alsnog bij jullie thuis in Nangarhar te gaan ophalen, waarna hij vermist is geraakt (CGVS, p.6 & 12). U stelt dat wanneer u met uw familie naar Kabul vluchtte, uw vader zijn documenten zou hebben achtergelaten in jullie huis in Nangarhar (CGVS, p.6 & 12). Het is op zich al opmerkelijk dat uw vader deze vertrouwelijke documenten onbeheerd bij jullie thuis zou achtergelaten hebben, zeker wanneer hij moet hebben beseft dat jullie mogelijk het land dienden te ontvluchten en dus zijn (reis)documenten van groot belang konden zijn. Van iemand die, althans volgens uw verklaringen, al jarenlang deel uitmaakt van het gerechtelijk apparaat, mag minstens worden verwacht dat deze het belang van documenten correct kan inschatten en reeds de meest evidente stukken op zak zou hebben gehad, althans niet zou hebben achtergelaten in Nangarhar alvorens naar Kabul te vertrekken, beseffende dat de situatie op dat moment kritiek was. Uw vader zou ook zijn paspoort hebben achtergelaten, wat op zich heel vreemd is aangezien de mogelijkheid bestond dat jullie naar het buitenland dienden te vertrekken. Dat uw vader achteraf genoodzaakt was de gevaarlijke reis naar Nangarhar aan te vatten, doet gezien de situatie op dat moment en wetende dat hij door zijn job in de problemen kon geraken, zeker de wenkbrauwen fronsen.

Wat kant nog wal raakt is het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u zo goed als geen moeite gedaan heeft om meer te weten te komen over het incident waarbij uw vader en neef zouden zijn betrokken. U verklaart dat iemand uw oom gebeld heeft en hem over het incident heeft ingelicht. Wanneer u gevraagd wordt wie uw oom inlichtte, stelt u bizar genoeg er helemaal niet over gesproken te hebben. Het is bevreemdend dat u hier helemaal niet over gesproken heeft met uw oom en niet geprobeerd heeft om meer te weten te komen over het incident waarbij volgens u - zowel uw vader als uw neef betrokken waren. Uw moeder zou wel uw oom hebben opgedragen om ter plekke te gaan, waarbij hij het dode lichaam van uw neef zou hebben teruggevonden, doch er geen enkel spoor van uw vader was. Opnieuw blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw oom, of andere familieleden, stappen hebben ondernomen en/of hun contacten hebben aangesproken om uw vader op het spoor te komen en/of iets meer te weten te komen over diens lot. Sterker nog, u verklaart dat het niet nodig was om meer te weten te komen over uw vader nadat hij verdwenen was, dat jullie toch niks konden doen en zelf zo snel mogelijk het land dienden te verlaten (CGVS, p.12-13). Deze reactie getuigt geenszins van veel interesse in het mogelijke lot van uw vader. Dat jullie zichzelf in veiligheid dienden te brengen, staat buiten kijf maar sluit immers niet uit dat jullie in de tussentijd, nl. via diverse contacten en kanalen waarover jullie zeker moeten hebben beschikt, iets meer over de gebeurtenissen in Nangarhar te weten probeerden te komen, minstens initiatief namen. Evenmin blijkt dat u vanuit België enig initiatief heeft genomen om meer over uw vader te weten te komen. Opnieuw kan uw gebrek aan interesse in wat uw vader kan zijn overkomen totaal niet plausibel worden geacht.

Ten slotte stipt het CGVS aan dat u, ondanks uw reeds lange verblijf in België, nog geen beduidende stappen heeft ondernomen om contact te maken met uw familie, die momenteel in Iran zou verblijven. U verklaart dat u enkel met uw schoonbroer contact heeft maar niet met uw familie (CGVS, p.6). Dit is toch eigenaardig gezien u later verklaart dat uw schoonbroer wel contact heeft met uw familie in Iran. Wanneer u gevraagd wordt naar de reden waarom u geen direct contact heeft met uw familie, bv. uw moeder, kan u enkel zeggen dat uw schoonbroer niet naar uw moeder kan bellen, maar omgekeerd lukt dit wel (CGVS, p.13). Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat u uw GSM in Afghanistan had achtergelaten en geen telefoonnummers van familie uit het hoofd had geleerd. U beschikt hier niet over een mailadres, wel over ene Belgisch telefoonnummer maar dat kent u evenmin uit het hoofd. Hoe dan ook, dat jullie als familie, op het moment dat jullie genoodzaakt waren allen samen het land te ontvluchten en allen samen richting Iran reisden dan geen afspraken zouden hebben gemaakt hoe elkaar te contacteren en/of contactnummers te noteren en uit te wisselen, kan totaal niet worden geloofd (zie vragenlijst DVZ, vraag 15).

Bovendien verklaart dit nog niet waarom u thans geen contact zoekt met uw familie. U kan makkelijk via uw schoonbroer uw contactnummer doorgeven aan uw familie, of vice versa, zodat jullie elkaar zouden kunnen contacteren. U stelt duidelijk dat uw schoonbroer en familie in contact staan met elkaar (CGVS, p.13). Dat u ook hiertoe geen enkele moeite doet, doet opnieuw ernstige vragen rijzen bij uw verhaal en de oprechtheid ervan.

Wat vervolgens de door u neergelegde documenten betreffen, moet worden opgemerkt dat deze stukken bovenstaande appreciatie van uw asielverzoek niet in gunstige zin kunnen wijzigen.

Wat de kopie (foto) van uw eigen 'taskara' betreft, kan enkel worden vastgesteld dat u geen enkel origineel stuk neerlegt dat zou toelaten uw identiteit te verifiëren. U stelt dat u het originele document in Afghanistan heeft achtergelaten uit angst het tijdens uw reisweg kwijt te spelen, echter blijkt niet dat u enige stappen heeft ondernomen, om via welke weg ook, uw origineel document naar hier te krijgen en neer te leggen (CGVS, p. 5). Het CGVS merkt hierbij op dat de bewijswaarde van kopieën van documenten zo goed als nihil is, gelet op het makkelijk te vervalsen en te manipuleren karakter ervan. Ook de stukken aangaande uw oom, nl. zijn taskara, de 1e twee pagina's van zijn paspoort en twee werkkaarten (eentje in Engels en eentje in Pashtou) betreffen enkel kopieën en hebben bijgevolg geen bewijswaarde. Noch de herkomst noch de authenticiteit kan hiervan worden nagegaan. Bovendien toont u evenmin aan dat de persoon vermeld op die stukken ook daadwerkelijk uw oom betreft. Zelfs aangenomen dat het hier uw oom betreft, is het dan wel evenzeer opvallend dat u uw eigen paspoort (zelfs niet in kopie) kan neerleggen terwijl u dit van uw oom wel kan (CGVS, p. 5). Dit is bizar. Ook de pensioenkaart van uw grootvader, zowel als een opleidingscertificaat (afgeleverd door USAID) betreffende uw oom en een appreciatiebrief, betreffen louter kopieën waaraan geen bewijswaarde kan worden toegedicht. Opnieuw, ook hier kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat de stukken enerzijds uw oom en anderzijds uw grootvader betreffen. Aangaande de werkzaamheden van uw vader legt u, zoals eerder al aangegeven, evenmin enig begin van bewijs neer.

Het document van de Oostenrijkse asielinstanties verwijst enkel naar de procedure die u aldaar heeft opgestart, iets wat u overigens initieel ontkende (zie supra)

Volledigheidshalve, moet overigens in het algemeen ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan - Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van alle door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen.

U legt tenslotte geen enkel begin van bewijs neer aangaande de voorgehouden gerechtelijke functie van uw vader, noch aangaande diens vermissing en/of de gewelddadige dood van uw neef kortelings na de machtsovername van de Taliban.

Ten gevolge van de vele ongeloofwaardige elementen in uw relaas, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden

en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en

individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Verzoekschrift en aanvullende nota's en stukken

2.1. Verzoekschrift

In een enig 'middel' voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de (materiële) motiveringsplicht.

Met betrekking tot zijn asielpprocedure in Oostenrijk geeft verzoeker in zijn middel te kennen dat hij enkel zijn vingerafdrukken heeft gegeven en geen asiel heeft aangevraagd in Oostenrijk.

Ingevolge het verwijt dat hij te weinig informatie heeft aangeleverd over de functie van zijn grootvader, stelt verzoeker dat hij weinig informatie heeft gekregen over welke zaken zijn grootvader behandelde. Hij stelt te weten dat zijn grootvader voor het Hooggerechtshof heeft gewerkt, daarna werd gedegradeerd en daarna als advocaat en daarna ook in verschillende provincies heeft gewerkt. Toen Rusland Afghanistan binnenviel, zo vervolgt verzoeker, ging zijn grootvader naar Pakistan. Zijn grootvader zou zijn teruggekeerd wanneer de Mudjahiddien de controle overnamen. Verzoeker verduidelijkt dat zijn grootvader gepensioneerd is onder Ashraf Ghani. Via zijn schoonbroer, zo vervolgt verzoeker, stelt hij meer inlichtingen ontvangen te hebben over zijn grootvader, met name dat hij zijn studies in de Kaboel Sharia Universiteit beëindigde in 1349 en begon te werken in de 'Preliminary Court' in Jalalabad, daarna in het Rodat district in Nangarhar, vervolgens in Paktia en in Gazni en tenslotte werd hij baas van de Burgerlijke Rechtbank in het Hooggerechtshof van Kaboel. Verzoeker ging in 1394 op pensioen op bevel van president Ashraf Ghani. Als bijlage bij zijn verzoekschrift brengt hij de bankkaart en de identiteitskaart van zijn grootvader bij.

Naar aanleiding van de beperkte informatie die hij over zijn oom kon verschaffen, geeft verzoeker te kennen dat hij via zijn schoonbroer vernam dat zijn oom in Nangarhar sharia-recht studeerde, en zijn eerste job in 1387 in het Goshta district uitoefende, daarna naar de strafrechtbank in de provincie Laghman. Verzoeker vermoedt dat zijn oom in het Verenigd Koninkrijk asiel heeft aangevraagd en probeert daaromtrent nog bijkomende stukken te verzamelen.

Ook wat het gebrek aan informatie over zijn vader betreft, stelt verzoeker dat hij meer informatie heeft opgevraagd bij zijn schoonbroer. Verzoeker beschrijft dat zijn vader school beëindigde in 1382 en tot 1386 met zijn grootvader samenwerkte, dat ze in 1390 naar Jalalabad verhuisden en dat zijn vader daar voor het Departement Publiek Recht van de Universiteit werkte tot 1394, dat hij in 1397 begon te werken voor de 'preliminary' rechtbank en in 1398 rechter werd in de strafrechtbank. Verzoeker somt op dat zijn vader straffen uitsprak tegen Z., H., N., P., N., A., H.

Omdat de commissaris-generaal het vreemd vindt dat de documenten van zijn vader in Nangarhar werden achtergelaten, stelt verzoeker dat het een vreemde tijd was en iedereen bezorgd en gehaast was.

Verzoeker tracht zijn gebrek aan initiatief om meer te weten te komen over het lot van zijn vader te rechtvaardigen door zijn afwezigheid. Hij stelt dat hij na het incident het land verliet, naar Iran trok en vanuit Turkije contact had met zijn zus en schoonbroer en ook aan een maternale oom vroeg om mee te zoeken.

Hij verklaart het gebrek aan contacten met de familie doordat zij geen smartphone hebben en hij geen geld heeft om zonder internet naar zijn familie te bellen. Hij geeft aan dat de contacten verliepen via zijn schoonbroer omdat deze wel kon bellen naar zijn familie.

Wat de weigering van de subsidiaire bescherming betreft, stelt verzoeker zich naar de wijsheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te gedragen.

2.2. Bijlagen bij het verzoekschrift

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de bankkaart en een identiteitskaart van zijn grootvader, certificaten van zijn vader van de universiteit van 2011 en 2012, foto's van de familie en zijn elektronische taskara (Verzoekschrift, bijlagen 4-7).

2.3. Aanvullende nota's

2.3.1. Op 2 januari 2025 heeft de verwerende partij een aanvullende nota overgemaakt waarbij de landeninformatie wordt *geüpdatet*. Volgende COI-rapporten worden toegevoegd:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf

2.3.2. Verzoeker maakte op 15 januari 2025 een aanvullende nota over aan de Raad waarbij hij zijn verwestering als nieuw element wil aanbrengen. Verzoeker wijst erop dat hij 2 jaar en 5 maanden in België verblijft en zo snel mogelijk is beginnen werken en taallessen heeft gevolgd. Verzoeker citeert een passage uit een arrest van de Raad dat hij als bijlage bij zijn aanvullende nota voegt, waarin het risico op vervolging omwille van verwestering wordt beschreven. Verzoeker beweert dat hij zich niet meer kan aanpassen aan een streng gelovige islamitische maatschappij in Afghanistan waar het talibanregime bijvoorbeeld wetgeving uitvaardigt die verbiedt dat nieuwe gebouwen ramen hebben die uitzicht bieden op plaatsen waar vrouwen aanwezig kunnen zijn.

Verzoeker wijst er ook op dat hij belangrijke stukken heeft bekomen, waaronder zijn originele taskara en de originele bankkaart van zijn grootvader, maar ook de beslissing uit het Verenigd Koninkrijk waarbij zijn oom N. als vluchteling zou zijn erkend. Verzoeker haalt in zijn aanvullende nota de EUAA *Country Focus* aan en stelt dat familieleden van overheidspersoneel wel degelijk gevaar lopen. Volgens verzoeker maakt de erkenning van zijn oom een nieuw element uit dat dient te worden onderzocht.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat de rapporten waarop de commissaris-generaal zich baseert om de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in de provincie Laghman in het bijzonder te beoordelen, minstens 7 maanden oud zijn en er geen specifieke informatie kan worden teruggevonden over zijn provincie van herkomst.

Verzoeker besluit dat de bijgebrachte elementen een onmiddellijke erkenning rechtvaardigen.

Als bijlagen bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker volgende stukken toe: arbeidsbewijzen als uitzendkracht van juni 2023 tot juni 2024, loonfiches, een deelcertificaat van de Vlaamse Gemeenschap van 7 november 2024, een getuigenis van de leraar van verzoeker, een kopie van verzoekers taskara en de bankkaart van zijn grootvader, een bewijs van de erkenning als vluchteling van zijn oom M. N. in het Verenigd Koninkrijk, een kopie van een arrest van de Raad van 6 juni 2024 en een artikel van de RTBF van 29 december 2024 (Aanvullende nota verzoeker, stukken 1-9).

2.3.3. Ter terechtzitting legt de raadsman van verzoeker een bundel neer met tientallen loonbrieven van uitzendarbeid via S.(...) en A.(...) Jobs & HR van 2023 en 2024 en een document van 21 augustus 2024 waaruit zou moeten blijken dat een zekere N. in het Verenigd Koninkrijk internationale bescherming heeft gekregen.

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de

vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een etnische pashtoun is die geboren is in de provincie Laghman, maar die in zijn kindertijd verhuisde naar Jalalabad in de provincie Nangarhar en aldaar verbleef tot aan zijn vertrek (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, Verklaring DVZ, 19 oktober 2022, persoonsgegevens). Verzoeker verklaarde te vrezen door de taliban gedood te worden en vreest alle mensen die door zijn grootvader, vader en oom veroordeeld werden en thans allemaal zijn vrijgelaten (*Ibid.*, Vragenlijst CGVS, 19 oktober 2022). Verzoekers grootvader zou als rechter in het Hooggerechtshof van Kabul hebben gewerkt en zijn vader zou rechter zijn geweest in Laghman (*Ibid.*). Een paar dagen voor de machtsovername zouden verzoekers vader, grootvader en paternale ooms zijn samengekomen om een plan te smeden om Afghanistan te verlaten (*ibid.*). De betrokkenen zouden naar het huis van verzoekers zus in Kabul gegaan zijn, waarna zijn vader en een neef beslist zouden hebben terug te keren naar Nangarhar om documenten en geld op te halen (*Ibid.*). Zijn vader en zijn neef zouden beschoten zijn, waarbij zijn neef het leven liet (*Ibid.*). Verzoekers familieleden zouden dan vanuit Kabul naar Iran zijn gevlucht, waarbij verzoeker de enige zou zijn die erin geslaagd is verder te reizen (*Ibid.*).

5.1.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers asielrelaas in essentie ongeloofwaardig wordt geacht omdat hij er niet slaagt het profiel van zijn vader, zijn oom en zijn grootvader enigszins aannemelijk te maken, terwijl zijn vrees voor vervolging hierop gebaseerd is.

Zo blijkt verzoeker slechts een uiterst gebrekkige kennis te hebben van het profiel van zijn grootvader, en kan hij evenmin concrete informatie verstrekken over de loopbaan van zijn oom. Ook over de tewerkstelling van zijn vader blijken zijn verklaringen weinig overtuigend. Zo kan verzoeker niet zeggen hoelang zijn vader rechter was, kan hij geen anekdotes vertellen en heeft geen enkel document neergelegd dat de beroepsactiviteiten van zijn vader kan staven. Ook blijkt verzoeker hierover achteraf geen basisinformatie te hebben ingewonnen. Daarnaast stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen enkele moeite heeft gedaan om zich nader te informeren over het geweldsincident waarbij zijn vader en zijn neef betrokken

waren, noch om contact te zoeken met zijn familieleden die in Iran zouden verblijven. Vervolgens merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker als bewijs van zijn identiteit enkel over een foto van zijn taskara lijkt te beschikken en verder geen enkel identiteitsdocument voorlegt, terwijl hij wel kopieën van een taskara van zijn oom, van diens paspoort en diens werkkaarten neerlegt. Er ligt bijgevolg geen enkel origineel stuk voor dat zou toelaten verzoekers identiteit te verifiëren.

5.1.4. In een eerste onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op de overwegingen uit de bestreden beslissing waarbij vraagtekens worden geplaatst bij zijn algehele geloofwaardigheid. De commissaris-generaal stelde immers vast dat verzoeker niet de waarheid had verteld over zijn eerdere asielverzoek in Oostenrijk.

Verzoeker herhaalt thans in zijn middel dat hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Nochtans blijkt overduidelijk uit de gegevens van het administratief dossier dat in de Eurodac-databank een Eurodac type 1-hit werd geregistreerd (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, Eurodac *Search Result*, 9 augustus 2022). Artikel 24(4) van de Verordening 603/2013/EU bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Bovendien legde verzoeker zelf op 15 februari 2023 ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud een document neer van het Oostenrijkse *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl* van 5 augustus 2022 waaruit kan worden opgemaakt dat verzoeker destijds het voorwerp heeft uitgemaakt van een procedure inzake “*Internationaler Schutz*” (AD, stuk 5, Documenten, 10. document asielinstanties Oostenrijk). Verzoeker verklaarde dat hij dit stuk per toeval had afgegeven en dat het “*er niets mee te maken heeft*” (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 15 februari 2023, p. 5).

De Raad stipt aan dat de overweging uit de bestreden beslissing betreffende verzoekers doorreizen zonder het resultaat van zijn asielprocedure in Oostenrijk af te wachten geen determinerend motief uitmaakt van de bestreden beslissing. Desondanks staat verzoekers loutere affirmatie in zijn middel dat hij in Oostenrijk géén asiel heeft aangevraagd haaks op de gegevens die blijken uit het administratief dossier. Kennelijk volhardt verzoeker tot op heden dat hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Oostenrijk, hoewel uit verschillende elementen het tegendeel blijkt. Deze houding van verzoeker doet wel degelijk twijfels rijzen bij zijn algehele geloofwaardigheid.

5.1.5. Vervolgens geeft verzoeker in zijn middel meer details over de loopbaan van zijn grootvader, over de loopbaan van zijn vader en de loopbaan van zijn oom, waarbij hij stelt dat hij meer informatie heeft ingewonnen bij zijn schoonbroer. Het is vooreerst opvallend dat verzoeker, die alle documenten via zijn schoonbroer had bekomen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 15 februari 2023, p. 5-6), er slechts in slaagt om bijkomende informatie in te winnen over de loopbaan van zijn grootvader, zijn vader en zijn oom nadat er in zijnen hoofde een weigeringsbeslissing werd genomen. Al de bijkomende informatie die verzoeker over zijn ‘familieleden’ aanlevert, doet evenwel geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker, behoudens een kopie/foto van zijn elektronische taskara (AD, stuk 5, Documenten, foto elektronische taskara vz), die hij opnieuw als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 7), geen enkel origineel identiteitsbewijs neerlegt. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat de bewijswaarde van de foto van een elektronische taskara, gezien de wijdverspreide documentfraude in Afghanistan, uiterst gering is (AD, stuk 6, Landeninformatie, COI Afghanistan: corruptie en documentfraude). Daarbij komt dat verzoeker er niet in slaagt bijkomende stukken neer te leggen die de twijfel over zijn identiteit zou kunnen temperen. Zo is het bijzonder opvallend dat verzoeker verklaarde destijds een Afghaans paspoort in zijn bezit te hebben gehad om met zijn zieke moeder naar Pakistan te kunnen reizen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 15 februari 2023, p. 5), maar er niet in slaagt dit paspoort, of eventueel een kopie ervan, neer te leggen zodat de gegevens van zijn taskara bevestigd zouden kunnen worden. Nochtans verklaarde verzoeker dat je “*in Afghanistan je (...) paspoort altijd nodig*” hebt (*Ibid.*), waardoor het vermoeden rijst dat verzoeker dit paspoort doelbewust achterhoudt. Verzoeker slaagt er immers wél in een kopie van het paspoort van zijn beweerde oom neer te leggen (AD, stuk 5, documenten, foto paspoort oom).

Aangezien er geen deugdelijk bewijs werd geleverd van verzoekers identiteit, kan ook de familieband van verzoeker met zijn beweerde vader, zijn beweerde grootvader en zijn beweerde oom, die als rechters voor de voormalige Afghaanse overheid gewerkt zouden hebben, niet worden aanvaard. Zo zijn de verklaringen van verzoeker over de afwezigheid van enig bewijsstuk inzake de tewerkstelling van zijn vader uiterst frappant. Verzoeker verklaarde immers dat de familie het vertrek uit Afghanistan aan het voorbereiden was en daarom van Jalalabad naar zijn zus in Kabul vertrok, in de hoop om door de Amerikanen geëvacueerd te worden (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 15 februari 2023, p. 6). Volgens verzoeker dienden zijn vader en zijn neef naar Nangarhar terug te keren omdat hun documenten daar zouden zijn achtergebleven (*Ibid.*), hetgeen op zich al weinig aannemelijk is indien zijn vader werkelijk naar Kabul was getrokken met het oog op het vertrek uit Afghanistan. Precies op dat moment zouden zijn vader en zijn neef het slachtoffer zijn geworden van een incident met de taliban (*Ibid.*), waarover verzoeker geen

details kan verstrekken (*Ibid.*, p. 13). Er kan geen geloof worden gehecht aan deze verklaringen van verzoeker.

Wat er ook van zij, het profiel van verzoeker, die beweert familielid te zijn van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid, is geenszins aannemelijk. Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker onder andere een kopie van een bankkaart en een (foto van een) pensioenkaart van M. O. K. (Verzoekschrift, bijlage 4). De Raad stelt vast dat de (foto van de) pensioenkaart reeds eerder werd neergelegd (AD, stuk 5, Documenten, pensioenkaart grootvader). De certificaten van de universiteit van zijn vader en de familiefoto's (Verzoekschrift, bijlagen 5 en 6) zijn niet bij machte om de familieband van verzoeker aan te tonen met de personen die onder de voormalige Afghaanse overheid als rechter zouden hebben gewerkt. Ter terechtzitting toont verzoeker een document van 21 augustus 2024 waaruit zou blijken dat aan een zekere N. in het Verenigd Koninkrijk internationale bescherming werd verleend. Dit document werd ook al gevoegd bij verzoekers aanvullende nota van 15 januari 2025 (Aanvullende nota verzoeker, 15 januari 2025, bijlage 7). Behoudens de bewering van verzoeker dat het zijn oom betreft, blijft het onduidelijk op welke wijze verzoeker verwant zou zijn aan dhr. N. die op het document wordt vermeld. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden vrees van verzoeker die verband houdt met de tewerkstelling van zijn familieleden.

5.1.6. In zoverre verzoeker zich in zijn aanvullende nota van 15 januari 2025 beroept op het risico op vervolging omwille van 'gepercipieerde' verwestering in geval van terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in Europa, dient te worden gewezen op volgende passage uit de aanvullende nota van de verwerende partij van 2 januari 2025:

"(...)

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake

is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve

steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.”

Zoals hierboven geschetst, zijn een aantal factoren van belang om het risico op vervolging omwille van ‘gepercipieerde’ verwestering in geval van terugkeer naar Afghanistan in te schatten. Verzoeker omschrijft zichzelf als een soenitisch moslim (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 19 oktober 2022) en was meerderjarig op het ogenblik dat hij uit zijn land van herkomst vertrok. Verzoeker kan dus bezwaarlijk betwisten dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Hij verblijft ondertussen iets maar dan 2,5 jaar in België. De duur van zijn verblijf in België weegt niet op tegen de duur van zijn verblijf in zijn land van herkomst. Er kan bijgevolg redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij zich opnieuw kan aanpassen aan de Afghaanse maatschappij. Verzoeker maakt overigens niet aannemelijk dat hij getroffen zal worden door de regelgeving waarbij nieuwe gebouwen geen ramen mogen hebben in ruimtes die uitzicht bieden op plaatsen waar vrouwen aanwezig kunnen zijn (Aanvullende nota verzoeker, 15 januari 2025, bijlage 9).

Verzoeker toont niet aan dat zijn tewerkstelling in België, die hij staft met arbeidsbewijzen (Aanvullende nota verzoeker, 15 januari 2025) en talrijke loonfiches van uitzendarbeid (Aanvullende nota verzoeker, 16 januari 2025), als normoverschrijding of als een uiting van een godsdienstige of politieke overtuiging zal worden gepercipieerd. Het gegeven dat verzoeker alhier een sociaal leven uitbouwt, houdt op zich niet in dat hij bepaalde westerse normen en waarden derwijze zou hebben verinnerlijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden van de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen, waardoor hij op die basis niet als vluchteling kan worden erkend. Verzoeker levert trouwens geen concreet bewijs aan waaruit kan blijken dat hij zou zijn ‘verwesterd’.

5.1.7. Op basis van het geheel van zijn vaststellingen kon de commissaris-generaal rechtsgeldig concluderen dat verzoekers relaas totaal ongeloofwaardig is. Verzoeker slaagt er in zijn middel niet in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas en zijn familiale banden met personen die onder de voormalige Afghaanse overheid als rechter hebben gewerkt, en er evenmin geloof kan worden gehecht aan de geuite vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering, is er geen reden om verzoekers asielmotieven te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

5.2.2. Met betrekking tot de ‘ernstige schade’, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat

Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas en zijn familiale banden met personen die onder de voormalige Afghaanse overheid als rechter hebben gewerkt, en er evenmin geloof kan worden gehecht aan de geuite vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering, is er geen reden om verzoekers asielmotieven te toetsen aan de criteria uit artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2.4. Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat de rapporten, waarop de commissaris-generaal zich baseert om de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in de provincie Laghman in het bijzonder te beoordelen, minstens 7 maanden oud zijn en er geen specifieke informatie kan worden teruggevonden over zijn provincie van herkomst.

5.2.5. In haar aanvullende nota van 2 januari 2025 stelt de verwerende partij het volgende betreffende de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara’s. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

5.2.6. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de *EUAA Afghanistan Country Focus* van december 2023, nog steeds actueel.

Verzoeker is oorspronkelijk afkomstig uit de provincie Laghman, maar verblijft reeds sinds zijn kindertijd in de provincie Nangahar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, omdat het niveau van het aanwezige willekeurige geweld, in zoverre er al sprake is van een gewapend conflict, dermate laag is dat de kans om hiervan als burger slachtoffer te worden uiterst miniem is.

6. Besluit

6.1. Verzoeker heeft ook geen motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	F. TAMBORIJN
--------------	--------------